

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. XVIII. Respondetur ad exempla Pontificum, qui à Conciliis videntur
judicati, damnatique fuisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

448 Lib. II. § XVIII. Respondetur ad exempla Pontificum

¶ S. Antoninum nihil aliud velle, quam semel à Conciliis in materia fidei statuta, mutari à Pontifice amplius non posse, quod verissimum est: sicut enim in potestate Pontificis non est facere, ut triangulus non sit triangulus: aut quod verum est, non sit verum: multo minus, ut quod revelatum à Deo est & consequenter credendum, non sit revelatum nec credendum: immo si Papa, quæ sunt fidei everteret, jam hæreticus esset, & ut supra diximus, Concilio subjectus. Rursus in ipsis fidei Decretis condendis, si Papa toti Concilio repugnaret, suæque contra omnes opinioni inhæreret, nec veritatem edocuis acquiesceret, hoc ipso hæreticus præsumendus esset, nec illius sententia prævaleret, quia privatum Doctorem ageret, hoc est, privatis tantum rationibus duceretur.

Rursus non potest Papa ea Conciliorum statuta abolere, quæ ad totius Ecclesiæ pacem, & decorum constituta sunt, hoc enim esset abuti potestate, quam ad ædificandum accepit, non destruendum. In his casibus negat S. Antoninus, & nos cum ipso, Papam Concilio adversari posse, quod tamen non ex eo provenit, quod Papa non sit supra Concilium; sed quod non sit supra Deum, supra fidem, supra rectam rationem. (a)

§. XVIII.

Respondetur ad exempla Pontificum, qui à Conciliis videntur judicati, damnatiq; fuisse,

Summar. unicum.

¶. *Ad exempla variorum Pontificum, quos Imperatores aut Concilia judicaverunt.*

Bjicitur 14. Multi Pontifices fuerunt judicati punitiq; à Conciliis, imò etiam Imperatoribus. Marcellinum judicavit Synodus Sinvesana, quod Idolothus incensisset: Constantius Liberium, Justinianus Sylverium profecti-

(a) V. Gelaf. Pap. in ep. ad Episc. Lucan. l. c. 2. & habetur c. Et si causa l. q. 7.

449
proscripsit. Otto I. in Concilio Romano Joannem XII. expulit, suffecto Leone VIII. Henricus III. Gregorium VI. deposuit, & Clementem II. ordinari in Concilio Episcoporum jussit, teste Leone Ostiensi l. 2. Chron. Cass. c. 80.

¶. Hæc exempla qui obiciunt, manifestè produnt, quàm malam, miseramque causam susceperint defendendam, cui sustinendæ argumentis æquè miseris utuntur, & toties damnatis: eadem enim ratione possent & exemplo Davidis adulteria, & Neronis tyrannidem commendare. Sed ad singula veniendum.

¶. Marcellini causam Sinveffani Patres cognoverunt, & examinârunt quidem, meritoque, cum idolis adolevisset; nec tamen condemnare ausi sunt, ut patet ex actis illius Concilii. Tom. 1. Concil.

¶. Constantius Imperator Arianus eo jure Liberium in Beroëam Thraciæ relegavit, quo Nero Martyres persecutus est. Vicit Liberium biennii exilium, & in Athanasii condemnationem consensit, quæ causa fuit, ut hæresis suspectum nollent Catholici admittere, sed Felici III. adhærent, multique propterea à Præfectis Constantii Martyrio sunt affecti. V. Hieron. in Chron.

¶. Sylverium per vim metumque, acceptaque insuper pecuniâ Theodorus Gottorum Rex solio Pontificali imposuit: sed postmodum ejus electioni Clerus subscripsit teste Anastasio in vita Sylverii. Hunc cum Theodora Augusta permovere non posset, ut Anthimum hæresis Eutylianæ damnatum restitueret, per Belisarium in exilium egit, & Vigilium, à quo ingentem auri summam acceperat, & majora promissa, Pontificem jussit. Exilio Sylverii ea causa prætexta, quòd contra Imperatorem cum Gottis colluderet: fictæque litteræ Sylverii Pontificis nomine, quæ colorem calumniæ adderent. Exhortuit postea Belisarius impium facinus, illique expiando Romæ templum posuit, sceleris juxtâ, & pœnitentiæ monumentum. (a)

¶. Joannis XII. expulsio sic habuit: Joannes Alberici potentissimi Romanorum Patrîtii filius, in principatum urbis defuncto Patre successit: & paullo post duodeviginti annos natus, mortuo

(a) V. Anastas. in Sylver. & Liberat. in Breviar. c. 22. Baron. ad annum DXXXVIII.

450 Lib. II. §. XVIII. Respondetur ad exempla Pontificum, Agapeto in Papatum irrupit, metu, potentiâ, opibus nixus, & quem schismatis & pejorum metu, toleravit potius Ecclesia Pontificem quàm fecit. Hic Berengarii tyrannidem non ferens, Ottonem per Legatos in Italiam vocavit; adfuit cum exercitu Otto fusoque Adalberto Berengarii filio Italiâ potitus, & à Joanne unctus est Imperator: fides mutuò data & accepta, ac juramento adstricta. Vix Româ excesserat Otto, & Joannes pactorum negligens se Adalberto jungit, causatus suis hostibus Ottonem favere, & quæ ad Romanam Ecclesiam pertinerent, usurpare. Imperator binâ legatione Pontificis animum placare conatus est, sed cum flecti non posset, Romani armatus intrat, Pontificem in fugam vertit, Clerum Populumque Romanum juramento adstringit, nunquam sine Imperatoris assensu Pontificem electuros; & denique coactâ Italiæ & aliquot Germaniæ Episcoporum Synodo, præter Clerum Romanum, Joannem Pontificem sacrilegii, incæstus, Simonix aliorumque criminum turpissimè reum vocari curat, nec comparentem, Papatu exiit, & ex Concilii sententia Leonem subrogat, Octavum postea dictum. (a)

Joannes paullo post extinctus est, quem Luitprandus in adulterio à dæmone occisum scribit. Circa hanc Joannis XII. depositionem observandum est, malè aliquos hujus exemplo uti, ut probent Papam criminisum à Concilio Universali deponi posse: nimis enim hoc argumentum probat; cum enim Concilium à quo Joannes exauctoratus est, particulare, & ex Episcopis Italiæ præter paucissimos Germaniæ conflatum fuerit; sequeretur contra omnium sententiam, etiam Synodum particularem, cui ne quidem Episcopi abdicandi potestas est, supra Pontificem Romanum esse: Deinde quidquid in prima illa Synodo Romana contra Joannem statutum est, alia Synodus æque Romana damnavit, in qua conclamarum à Patribus est, primam illam fuisse prostibulum favens adultero, in vafori scilicet alienæ sponsæ, nempe Leoni intruso. Et Joanne postea extincto, Cleri Romani & Cardinalium voto Benedictus V. Papa renuntiatus est, nec prius à Romanis desertus, quàm armis Ottonis Augusti Româ iterum captâ: referreque Dietmarus Episcopus Merseburgius *l. 2. Chronici*. ob injurias Bene-

(a) Vide Luitpr. c. 8. l. 6.

dicto illas Ottonis exercitum peste gravissimâ conflictatum, qua magna illius pars consumpta est. Idem Dietmarus, qui tempore Ottonis scribebat, de eodem Benedicto hæc scribit: *Romanorum prepotens Imperator Otto secundus, valentior sibi in Christo Dominam Apostolicum Benedicium, quem nullus absque Deo iudicare potuit, injuste, ut spero accusatum, & quod utinam non fecisset, exilio in Hamburg relegari precepit.* Sed hæc omnia sunt nulla: fueritque Joannes XII. in Synodo Romana legitime iudicatus damnatusque, nihil illius exemplo convincitur, Joannem enim fuisse metu, & largitionibus intrusum, & ab Ecclesia toleratum non electum, jam supra diximus; nulla est verò consequentia à Pontifice intruso ad Pontificem legitime electum: intrusio enim inficit electionem, redditque nullam: de quo vide §. 14.

Cum ergo depositio Joannis XII. ex tot capitibus evadat ad minimum dubia, nihil facit ad Concilii superioritatem probandam; cum principium dubium non sit idoneum medium veritatis demonstrandæ: prius ergo certi aliquid in medium afferant, tum à nobis assensum petant; neque enim tam mali rerum aestimatores sumus, ut rebus dubiis fidem addicamus nos, tot ex sacris litteris, Conciliis, sanctisque Patribus ex adverso instructi, edoctique. Otto Frisinganus l. 6. c. 23. de hac ipsa Joannis depositione sic loquitur: *Quæ omnia utrum licite, an secus acta sint, dicere presentis non est operis, res enim gestas scribere, non item rerum gestarum reddere rationem proposuimus.*

Ad Gregorium VI. respondemus, aut non fuisse illum Pontificem legitimum; tres enim eo tempore sibi Pontificatum vindicabant, & unus in Vaticano, alter ad S. Mariam, tertius in Palatio Lateranensi sedebant: aut quod verius est, legitimus quidem Pontifex Gregorius fuit, sed cum videret armatum ex una parte Henricum Regem, eumque implacabilem: ex altera verò imminens Ecclesiæ schisma, sponte Papatu abiit. (a)

Ergo ut hunc §. concludamus: exempla hæcenus allegata, cum sint de Pontificibus aut intrusis, aut dubiis, aut sponte cedentibus, aut per tyrannidem ejectis, nihil probant; nec enim quid vi aut per injuriam factum sit quærimus, sed quid Jure, & ex legum præscripto fieri possit debeatque.

LII 2 §. XIX.

(a) V. Platinam in vita, & Otton. Frisingens. in Chron. l. 6. c. 32.